

רבי יהודה אומר: יורש אינו סומך, ויורש אינו ממיר, שאין תמורתו נעשית תמורה.

ההלכה שירוש אינו סומך, וממנה למד לתמורה, שירוש אינו ממיר?

ומבאר הגמרא טעם מחלוקתם: מאי טעמא דרבי יהודה, הסובר שירוש אינו ממיר? יליף, הוא לומד "תחילת הקדש", את דין התמורה, שבו מתחילה קדושת הבהמה, כאשר היא צריכה להתפס בקדושה, מ"סוף הקדש", מדין הסמיכה, הנעשית לאחר שהתקדשה הבהמה, סמוך לשחיטה.

תלת "קרבנו" כתיבי (12) בפרשת שלמים [ויקרא ג]. שלש פעמים נאמר "קרבנו" בענין סמיכה, ולא אמר הכתוב "קרבן". ומשמע מלשון זה, שבא למעט "סמיכה" על קרבן של אחרים:

מה סוף הקדש [סמיכה], יורש אינו סומך, (10) וכמו שיבואר, אף תחילת הקדש [תמורה], יורש אינו ממיר. (11)

חד, אחד מהם נדרש, "קרבנו", ולא קרבן עובד כוכבים. שאם גוי הביא קרבן, אף על פי שהוא קדוש ומקריבים אותו [כמבואר בעמוד ב], מכל מקום אין בו דין סמיכה.

וסמיכה גופה, מנלן? מנין לו לרבי יהודה את

חד נדרש, "קרבנו", ולא קרבן חבירו. שהמביא קרבן של חבירו [בשליחותו], אין

האם בירושת הקרבן נהיה הקרבן שלו, לפיכך הוא סומך, או שלא נהיה הקרבן שלו, אלא כיון שירש קרבן הטעון סמיכה לכן הוא סומך. אך בלי דין "יורש סומך", הוא לא היה יכול לסמוך כיון שאין סמיכה על קרבן של אחרים. ולמד רבי מאיר מגזירת הכתוב [בהמשך הסוגיא] שאינו נקרא קרבן של אחרים, ולכן הוא סומך. אבל, מכל מקום, אינו קרבן שלו.

בבעלים, או דין בקרבן. ועיין בהערות על הכנסת ראשונים ושיטה מקובצת.

ונפקא מינה בחקירה זו כתב הר"ט אלגאזי בספרו קדושת יום טוב [סימן כה] בכך שירש קרבן מאמו [ונשים אינן סומכות]. לפי הצד הראשון, הוא סומך, כיון שעתה הקרבן הוא שלו. ואילו לפי הצד השני הוא אינו סומך, כיון שירש קרבן שאינו בדין סמיכה. וכן להיפך באשה שירשה מאביה.

10. כל מקום שפטור מסמיכה אסור לסמוך, היות ובסמיכתו הוא משתמש בקרבן, ועובר על איסור "עבודה" בקדשים.

והמנחת חינוך [מצוה קטן] חולק עליו, וסובר שאשה היורשת קרבן מאביה ודאי אינה סומכת, כי אף על גב שעל הקרבן הזה היתה מוטלת מצות סמיכה, מכל מקום, כיון שאשה אינה בת סמיכה, היא אינה סומכת.

11. כתבו התוס' [מנחות צג א ושיטה מקובצת כאן], שלימוד זה של "תחילת הקדש מסוף הקדש" אינו לימוד כללי כעין גזירה שוה, ללמוד כל דיני תמורה מסמיכה וסמיכה מתמורה, אלא רק "גילוי מילתא" בעלמא הוא. לומר, כיון שמצאנו בדין סמיכה שצריכה "בעלים" וכן מצינו בתמורה שצריכה בעלים [עייין לקמן ז ב במשנה ושם יבואר], הרי כיון שהם שוים בדין זה, נלמדת הגדרת ה"בעלות" בתמורה מסמיכה, ומי שאינו מוגדר בכלל בעלים לגבי סמיכה אינו בכלל בעלים לגבי תמורה.

עוד יש לדון, האם דין סמיכה הוא דין

12. בפרשת שלמים [ויקרא ג] נאמר "קרבנו"